

מסורת הש"ס

(א) נמנחת דף פ ע"א. ש"מ, פסחים 15: יומא סה. [לנקמן סה. ש"ס:] (ב) נעליט טו. וז"ל, (ג) לעיל כב: ע"ש, (ד) נבטות טו. טו. כג., (ה) יומא סד., (ו) ופי' חס' נמנחת דף סג ע"ב ד"ה מפשיט, נכרות דף לג ע"א. ש"מ; (ז) נכרות לג., (ח) ופי'ש נכרות (ע"ג); (ט) נכרות לג.; (י) שם לג. כל הסוגיא ע"ש, (י) ופי' חס' נכרות דף לג ע"ב ד"ה פסק. ש"מ; (י) נפ' חר' נכרות לי"ב ע"ב ד"ה פסק. (יב)ש"י, (יג) נכרות לל. [וסיקן, (י) ע"ו מנח: נכרות לל. (ג) נעליט ית. וסיקן]

הגהות הב"ח

(א) נב' ואמר רב וכו' וכשהוא מתכפר: (ב) שם טפי וזקין: (ג) רש"י ד"ה לפי שאין וכו' קאי ניב ע"ל גב כן סוף ע"ג; (ד) ד"ה רב וכו' דתתלת: (ה) ד"ה און מנגילין וכו' וכשאני רואה להפשיט שם מפשיטו: (ו) ד"ה פסול מוט מפה שנעשה בעל מום קודם הפרשת: (ז) ד"ה נשמה העגלת מוט כי אף להם פטויה אסורה לל"ה ורש"י: (ח) ד"ה אחי וכו' כרי שמעון הקד' ואח"כ בבבבור לא כסר אין:

הגהות הגר"א

[א] נב' אחר רב. ז"ל ואחר רב: [ב] שם רב לעשרי. נגשי"י אחר סוף כ"י: [ג] שם אחרי כו'. חחר לנעלה וז"ל לתיווך דריש' כן כענין סוף בפסולי המוקדשין וכן ר' יוסי כר אפין נמי קאי לנעלה (וכן פטויה אסורה לל"ה ורש"י: ד"ה כרני. והוא מתה הקד' ומה"ל לכן זה פסול ככרי סוף ורש"י: [ח] ד"ה און מנגילין. נכסור ז"ל:

מוסף רש"י

מוצא בסוף המסכת

רבינו גרשום

אב"י בתרין סדרי. היינו ב צבורין ונוחר אחר מון לית ליה: קב"ל. ר' אמר דאית ליה: **מפריש** ומהי **לאחריות** סיבג' דרשקה. והבא ליכא אבודה: **אלא** אליבא דר' שמעון הא אבר השם הטאות מרות. והאמת מן הטאות בכפרי בעלים והבא ליכא למימר דאית ליה ר' שמעון נדהא דאמרין כי אית להי גמי מלי במותר מעות וטאות אבל הבא דהטאת עצמו נותנה לרש"י שם מחה: **אלא** אליבא דרבי. קאמר רועה דכי אמר רבי מחה אבודה אבל באחריות ההיא דעוהה רועה: ויודר שני שבוגי שני. הוה ליה לאחריות שאם יאבד שני שבוגי ראשון יקרב זה תחתיו וקתני הא דייחיד מחה וקשיא לר' אושעיא דאמר אחריות רועה: **אמר** ד' ר' אושעיא **רב אמי** בעלי אלוני נהון וכשהוא מתכפר ב'. סבר לה רבי יוסי דאמר לענין פסח מצוה בראשון הבא נמי מצוה בראשון וזהוה ליה אידך שני שבוגי שני מופרש לאיבוד וכל מופרש לאיבוד כאבוד דמי והביא אמר ר' מנחם באבוד אבל באחריות דליכא אבוד א"ר הלכך הא דייחיד המוח ב' יוסי ולי לא סבירא לי: ר' אלעזר ב"ר שמעון אמר אם קרבה שניה. שהביא בדמיה עד

אכל צפרי סדרי. כגון הפריש שני צפורי מעות לאחריות ונתכפר צא' דדחי להו לאינד אימנא לית ליה: **קמ"ז** ר' אמי: **חמש טטאות מסות**. ככל ענין שהן והך חלא מיינייהו היא שכיפרו צעליה: **כרזי סבירא** ליה. דלמחר אבודה בשעת הפרשה ממה משום כפרו צעליה [באחרת]

וכי מפריש שניה לאחריות נמי ימיכפרו העגלים באחרת והוא ממה וד' לשון זה פשוט: **כרזי סבירא** ליה. דמחמיר ואמר מפריש לאבוד כאבוד דמי וש"מ דלפילו היכא דליכא אבוד כגון הכא דלא אבדה הראשונה אלא באחריות שכשהוממה הראשונה הפריש יו' אותה הכי יו' ואפ"ה ממה: **כאזוב סבירא** ליה **דלמחר חמש טטאות מסות**. ככל ענין שהן: **לפי שאין טטאות צבור משה**. **אשעירי יוה"כ קאי** ו: צעלי חיין אינן נדחין. ולא נדמה הראשון במיתת צפריו ושכשהוא מתכפר אס' ירל"ה מתכפר בשני שבוגי ראשון ואידך בתמא' כמפרישו לאחריות כלו' שלג הופרש תחת אבוד שהרי לא מת מווג ראשון אלא שעיר של עזאזל ולא של שס ואפ"ה ממה וקשיא לר' אושעיא: **רב סנר** לה. **כרזי יוסי** דלמחר מנזה צראשון דקמני גבי פסחים הפריש פסחו ואבד והפריש אחר תחתיו וגמלא' הראשון איזה שירל"ה יקריב ר' יוסי אומר כדראשון ורב סנר לה כוומיה וכיון דמנזה צראשון הוה ליה מפריש לאיבוד (ו) תחלת הפרשתו של שני לא הימה לשם הקדש ולאולא (לשם) כדי שיאבד ויילך למיתה הואיל דס"ל מנזה צראשון אכל גבי שתי טטאות לאחריות כיון דלי הוה גם צעי מתכפר בשא"י דשיק' ליכא למימר תחלת הפרשה לאיבוד: **לפי מרגילין** ו: **נכסור**. כדך שמתחילין להפשיט העור דרך הרגלים והפוכיהם שלם לצורך נפחים או לצורך דגש כשמפשיטין יט' כסכין דרך צנטו מגריוו עד וצו: **לא פסולי המוקדשין**. שנפדו ונחטלו: **אי ימנא שיראל עם הכנן**. לאכול עם הכנן צשר כבוד בעל מוט ששטחו כהן. אלמא אף על גב דהומס צקדושתיה קאי הלכך אין מרגילין צו דדמי כעבודה צקדשים וכעוודין דחולין: **צעלת מוט ספדה**. (ו) קודם יח הפרשת השניה והקך שתי טטאות לשם חטא' אחד הופרשו שנפל מוט צראשונה והפריש שניה תחתיה: **נשחטה כצעלת מוט**. (ו) ללאחר פטויה: **אסורה**. דהוא"י חטאת שכיפרו צעליה: **יויא' לזים** השריפה. את צשר הצעלת מוט. אלמא אע"ג דליפריק ואשתמיט צקדושתה קיימא וטטאת שכיפרו הצעלים מיקרייא הלכך גבי הרגלה

נמי אע"ג דליפריק ואשתמיט צקדושתה קיימא: **אידי ואידי כזים שמאי**. יו'ודלי' כי היכי דמחמרי צ"ש צכסור מחמרי נמי צשאר פסולי המוקדשין מ"ש דלוקים ירשא כצ"ש וסיפא כרזי (טו) [נאלעזר כרזי שמעון]: כסור אין לו פדיון דכתיב [במדבר יח] לא תפדה ואס' פדלו אינו מופס פדיונו יט' צקדושתו: **נשחטין צאטעלי**. אלמא ללו צקדושתיהו קיימי מתי איפריק ואשתמיט: **אלמא כיון דשרים** ליה. למוכור צאטעלין טפי ופריק ליה מיד הקדש ציוקר הואיל וסופו למוכור יפה גבי הרגלה נמי לישתרי ליה להרגיל דכיון דידע בשעת פדיון דפסולי המוקדשין דסופו להרגיל ולמכור העור צדמיים יקרים טפי ופריק ליה מיד הקדש: **מה שמשיצח צעור פוגס צנצר**. מה שמשתכר צדמי העור פוגס צדמי הצשר ואין כאן ריוח לפי שממירא לחמוך העור וחומך הצשר ושזי אינה יפה לימכר: **שגראש עעוד צקדשים**. (ג) שעושה מפוח על הצהמה צעודה מחובר ועבודה ממש ודאי לא הוי דאין צעודה לאחר מיתה אכל נראה כעבודה: **גורס שמא יגדל מהן**. מפסולי המוקדשין: **עדרים עדרים**. דאי שרית ליה להרגיל משהי להו לא' ולא שמיט עד שזדמנו לו נפחים ואמי לגדל עדרים ואמי לעדך ולרד הטאות אסורין צגימה ועבודה אפילו לאחר פדיון [נכרות יד.]: **הדרן עלך ולר הטאות**

נמי אע"ג דליפריק ואשתמיט צקדושתה קיימא: **אידי ואידי כזים שמאי**. יו'ודלי' כי היכי דמחמרי צ"ש צכסור מחמרי נמי צשאר פסולי המוקדשין מ"ש דלוקים ירשא כצ"ש וסיפא כרזי (טו) [נאלעזר כרזי שמעון]: כסור אין לו פדיון דכתיב [במדבר יח] לא תפדה ואס' פדלו אינו מופס פדיונו יט' צקדושתו: **נשחטין צאטעלי**. אלמא ללו צקדושתיהו קיימי מתי איפריק ואשתמיט: **אלמא כיון דשרים** ליה. למוכור צאטעלין טפי ופריק ליה מיד הקדש ציוקר הואיל וסופו למוכור יפה גבי הרגלה נמי לישתרי ליה להרגיל דכיון דידע בשעת פדיון דפסולי המוקדשין דסופו להרגיל ולמכור העור צדמיים יקרים טפי ופריק ליה מיד הקדש: **מה שמשיצח צעור פוגס צנצר**. מה שמשתכר צדמי העור פוגס צדמי הצשר ואין כאן ריוח לפי שממירא לחמוך העור וחומך הצשר ושזי אינה יפה לימכר: **שגראש עעוד צקדשים**. (ג) שעושה מפוח על הצהמה צעודה מחובר ועבודה ממש ודאי לא הוי דאין צעודה לאחר מיתה אכל נראה כעבודה: **גורס שמא יגדל מהן**. מפסולי המוקדשין: **עדרים עדרים**. דאי שרית ליה להרגיל משהי להו לא' ולא שמיט עד שזדמנו לו נפחים ואמי לגדל עדרים ואמי לעדך ולרד הטאות אסורין צגימה ועבודה אפילו לאחר פדיון [נכרות יד.]: **הדרן עלך ולר הטאות**

שלא נשחטה הראשונה תמות אע"ג שיצא לחולין: קס"ד דר' אלעזר ב"ר שמעון ברבי סבירא ז"ת. ומש"ה קאמר קס"ד דרביי ס"ל משום דר' אושעיא אליבא דרבי קאמר ובעי לאקשוי ליה מרבי דאמר אחא מון תקרב והשני תמות דכי והכי דסבירא ליה לר' במפריש חטאות ואברה הכי נמי סבירא ליה לרבי אפילו (במכור לאחרים) [במפרשן לאחריות] שכבר כפרו בעלים וכיון דבהא דחולין היא אפ"ה א"ר אלעזר ב"ר אבהו הראשונה מות כ"ש דאפילו באחריות היבא דאיפריש ב' חטאות לאחריות דתרווייהו אית להו שם חטאת עליהם שאם נתכפר באחת שחבתה מחה וקשיא לר' אושעיא: **אמר** ד' א' דלמא ר' אלעזר ב"ר באבזה (ר' שמעון) ס"ף **דאבר השם הטאות מרות** ב'. וטאות שכפרו בעלים [בכלל] ואנא לא אמרי אליבא דר"ש אלא אליבא דרבי: ז"א. והא הבא ליכא למימר מצוה בראשון להכי שניה מחה אלא כמא אפילו ראשונה מחה אלמא אימא קדושת דמים (הא) דהאי בעלת מוט דלית בה אלא קדושת דמים נדחית ואצ"י דגפרית מחה מצי לאו אפילו רבי דאמר והשניה תמות סבר ליה נמי בהא דמותה וכ"ש באחריות: לא לא סבר לה כרבי בהא אלא ר' אלעזר בר"ש סבירא ליה כאבזה דראקמן: **אין מרגילין ב"ש**. לפשוט עור בהמה שלם לצורך מפוח ולהכי קיי ליה מרגילין דדרך הרגלים מתחילין לפשוט עור

שיטה מקובצת

ואידך חז' ליה **במפריש לאחריות** וקתני דייחיד מחה. ומר' יוחנן דאמר מתכפר בשני שבוגי שני וראשון ימות לא מצו מייחיי דראשון

נראה בשעת הפרשה ושוב נדחה הלכך הוי דייחיי יותר ממפריש שתי חטאות דבתחלת הפרשה הוי יודע שאחד מהן ידחה. תוס' אחרות:

גליון ואצ"י דלעיל פריך נתיב לר' אבא ודמרי לא למפריש לאיבוד והבא מדמי למפריש לאחריות, מציעו למימר שהמקשה סבר דכיון

ולד הטאת פרק רביעי תמורה

כד.

ואידך הוה ליה לאחריות וקתני הא דייחיד מחה. וא"ת לעיל פריך לסמאה לר' אבא דחשיב ליה כמפריש לאיבוד והבא חשיב ליה כמפריש לאחריות וי"ל דמשתמע ליה השמא כיון צבשעה שהפריש השני היה יודע שלא יתכפר צו אלא בשני שבוגי ראשון הי"ל באחריות ולא דמי להפריש לאיבוד דלעיל דהמס היה סוגר להראשון נאכד ומתכפר צוה שמפריש עתה והוא ליה

כמפריש לאיבוד ולא הוי באחריות אכל הבא שהיה יודע בשעת הפרשת השני שימתכפר צראשון הוה ליה כמו אחריות ואפ"ה קאמר דייחיד ממה וקשיא לרבי אושעיא דלמחר מפריש שמי חטאות לאחריות מתכפר צאחת מהן והשני רועה ומשני רב לטעמיה דלמחר מנזה צראשון ומשעה שהופרש הופרש לאיבוד ואין זה אחריות ולכן ממה והא דמדמי ליה לעיל למפריש לאיבוד היינו מטעם דמנחתו צראשון או שמא יש לפרש דס"ל הכא כרז הווא דלמחר לעיל (לא לרבינא אבודה אינה ממה לא לרבי ולא לרבינא ומשום הכי פריך מינה דהיה צבור שהוא כמפריש לאחריות: **רבי אלעזר בר' שמעון** **אומר** אפי"ו בשר בעלת מום בקדירה כו'. וא"ת מ"ש הכא מממני' דלמרי רבנן דבהאיא דממני' דלפילו מרק דמה דשניה צעוד רלשונה בעלת מוט קיימא אין לה דין מיתה והכא אמר דאם נשחטה צעלת מוט משזוק ד טמיהא אסורה ולר' אלעזר צר' שמעון אפילו צשר צקדירה כשזוק דמה של תמימה תלא לזים השריפה ובממני' קאמר דאם נשחטה צעלת מוט קודם וזיקת דמה של תמימה דשכרה ויש לחלק דבהאיא דממני' כיון דהיתה ככר צעלת מוט קודם פלגה של זו אין עליה קדושה כל כך אכל הבא דהפרישו לאחריות וגרלו שניהם להקריב (לא עליה קדושה יותר:

הדרן עלך ולד הטאת

אברה בשעת כפרה לרבינא רועה יט' קל וחומר ומה אבודה בשעת הפרשה דאמרי רבנן רועה אמר רבי ממה אבודה בשעת כפרה דלרבנן ממה לרבי לא כ"ש אלא תני הכי אבודה בשעת הפרשה לרבי ממה לרבנן רועה בשעת כפרה דברי הכל ממה: רבי אלעזר בר"ש אומר וכו': (ו) תנו רבנן י אין מרגילין ביום טוב כיוצא בו י אין מרגילין בבכור ולא בפסולי המוקדשין בשלמא ביו"ט דקא טרח מירחא דלא חזי ליה אלא בכור מאן תנא אמר רב חסדא (ט) בית שמאי היא דאמר בכור בקדושתיה קאי (ט) דתנן ב"ש אומר ילא ימנה ישראל עם הכהן על הבכור פסולי המוקדשין מאן תנא אמר רב חסדא ר' אלעזר בר"ש היא דתניא (י) הווי לפניו שתי חטאות אחת תמימה ואחת בעלת מום תמימה תקרב בעלת מום תפדה נשחטה בעלת מום עד שלא נזרק דמה של תמימה מותרת משזוק דמה של תמימה אסורה רבי אלעזר בר"ש אמר אפילו בשר בעלת מום בקדירה (י) ונזרק דמה של תמימה (י) יוצא לבית השריפה ורב חסדא לוקמה אידי ואידי כב"ש דלמא כי אמרי ב"ש בבכור דקדושתיה מרחם אבל פסולי המוקדשין לא ולוקמא אידי ואידי כר"א בר"ש דלמא כי אמר ר"א ברבי שמעון בפסולי יט' [מוקדשין] דאלימי למיתפס פדיונן אבל בבכור לא ור"א בר"ש לית ליה הא (ט) דתנן יכל פסולי המוקדשין נשחטין באיטליו ונמכרין באיטליו ונשקלין בליטרא אלמא יט' כיון דשרית ליה (ט) טפי וזבין יט' (אמרי) במערבא יט' משמיה דרבי אבין מפני שנראה כעובד עבודה בקדשים רבי יוסי בר אבין אמר גזירה (ט) שמא יגדל מהם עדרים עדרים:

הדרן עלך ולד הטאת

אברה בשעת כפרה לרבינא רועה אמר רבי ממה אבודה בשעת כפרה דלרבנן ממה לרבי לא כ"ש אלא תני הכי אבודה בשעת הפרשה לרבי ממה לרבנן רועה בשעת כפרה דברי הכל ממה: רבי אלעזר בר"ש אומר וכו': (ו) תנו רבנן י אין מרגילין ביום טוב כיוצא בו י אין מרגילין בבכור ולא בפסולי המוקדשין בשלמא ביו"ט דקא טרח מירחא דלא חזי ליה אלא בכור מאן תנא אמר רב חסדא (ט) בית שמאי היא דאמר בכור בקדושתיה קאי (ט) דתנן ב"ש אומר ילא ימנה ישראל עם הכהן על הבכור פסולי המוקדשין מאן תנא אמר רב חסדא ר' אלעזר בר"ש היא דתניא (י) הווי לפניו שתי חטאות אחת תמימה ואחת בעלת מום תמימה תקרב בעלת מום תפדה נשחטה בעלת מום עד שלא נזרק דמה של תמימה מותרת משזוק דמה של תמימה אסורה רבי אלעזר בר"ש אמר אפילו בשר בעלת מום בקדירה (י) ונזרק דמה של תמימה (י) יוצא לבית השריפה ורב חסדא לוקמה אידי ואידי כב"ש דלמא כי אמרי ב"ש בבכור דקדושתיה מרחם אבל פסולי המוקדשין לא ולוקמא אידי ואידי כר"א בר"ש דלמא כי אמר ר"א ברבי שמעון בפסולי יט' [מוקדשין] דאלימי למיתפס פדיונן אבל בבכור לא ור"א בר"ש לית ליה הא (ט) דתנן יכל פסולי המוקדשין נשחטין באיטליו ונמכרין באיטליו ונשקלין בליטרא אלמא יט' כיון דשרית ליה (ט) טפי וזבין יט' (אמרי) במערבא יט' משמיה דרבי אבין מפני שנראה כעובד עבודה בקדשים רבי יוסי בר אבין אמר גזירה (ט) שמא יגדל מהם עדרים עדרים:

הדרן עלך ולד הטאת

שנאכל הבשר של בעלת מום תנא לבית השרפה. אלמא לריא בריש אע"ג דשחטה לבעלת מום דהיינו פסולי המוקדשין בקדושה קאי אע"ג דגפרה אי נזרק דמה של תמימה קודם אכילתו תנא לבית השרפה: ונקמה אידי ואידי. לבכור ולפסולי המוקדשין כב"ש ונימא כי היכי דסבירא להו בבכור דאע"ג דשחטה בקדושה קאי ואין נוהגין בו כיוון להרגילו הכי נמי סבירא להו בפסולי המוקדשין: **דלמא** י"ב **לא קאמר** ב"ש ב', אלא בפסולי המוקדשין דאלימי למיתפס פדיונן שקדושתן על פדיונו והן יוצאין לחולין אבל בכור לא דרביי ביה לא תפדה: וא"ת ליה לרי"א ברי"ש כ' **פסולי המוקדשין נמכרין באיטלי**. ונוהגין כיוון למוכרן בשוק מ"ט משום וכיון דשרית ליה לנזוח בהן כמו שירצה לשוקלן ולמוכרן בשוק מוסיף ופריק אותו ביוקר הבא נמי כיון דשרית ליה דמרגיל מוסיף ופורן ביוקר: **אמר רב מרי**. לית ליה לר' אלעזר הא מ"ט דמה שמשיבין בעור פוגם בבשר הלכך לית ליה: **במקראמר** **אמר** משה' אסור דנראה כעובד עבודה בקדשים: וי' יוסי **בר אבין** אמר משה' אסר דאי שרית להרגיל פעמים שאין מצויין שם נפתין שקונין העורות לצורך נפתותן ומשחיתן אותן ומגדילן מהן עדרים גזירה שמא יבואו בהן ליידי תקלה שיעבדו בהן הלכך גזר אבין מרגילין בפסולי המוקדשין ולא אתו למשיחיהו: **הדרן עלך ולד הטאת**

דכשהפריש ידע שלא יתכפר בראשון הוה ליה כמפריש לאחרות. הרי"ז ז"ל: **ב"ש** היא **דאמר** בכור בקדושתיה קאי. גליון וכו"ת וכו' חתם לן תנא כב"ש מציעו למימר דה"ק בכור אסור להרגיל כמו ב"ש אומרים דאסור כו': **ר"א** ברי"ש **אומר** **אפ'** בשר בעלת מום בקדירה וכו'. עיין בהשמוטות בסוף המסכת: עיין בהשמוטות בסוף המסכת:

כ ו א מיי' פ"ד מהל' פסח"ט הלכה ה':

כז ב מיי' שם הל' א':

כח ג מיי' פ"ד מהל' קרבן פסח הלכה ו' ובאידך מ"ד:

כט ד מיי' פ"ג מהל' יו"ט

הכס ו טו"ש"ע אי"ח סימן מטל סעי' א':

ל ה מיי' פ"א מהלכות נכרות הל' יט ע"י כ"מ טו"ש"ע יו"ד סימן עז סעיף א':

לא ו מיי' שם הלכה ז ובכ"ה:

לב ז מיי' פ"א מהל' אסורי מנחם הלכה יב:

שינויי נוסחאות

[א] מצינו. ל"א י"ל אבודה בשעת פסח"ט רועה שתי חטאות לאחריות לא כ"ש (ט) (ס) דר"ש ודא אמר ר"ש (ט) (ס) וכו' (צ) אכל באחריות לל. (צ"ב) ל"א עד כאן לא קאמר רבי אלא שמנא בשעת הפרשה דממה אכל שתי חטאות לאחריות לל (ט) (ס) [ס] מוכרה וביאי בדמיה אחרת ר"א צ"ר"ש כי שכתר סיפוי העגלים (ט) (ס) ממות. ל"א וסא הבא דליכא למימר מנזה צראשון דלראשונה בעלת מוט היא וקתני ממות אולמא קדושת דמיה נדחת תמי' לאו אפילו רבי סבר לה כי הא, לא ר' אלעזר ב' שמעון סבר לה כהטות מן וכו'. מן לפי שאין וכו'. כס"א הוא מוהקך וזה המתן הוא קודם מן דלעיל וכן גירסת הגמ"ה ז"ל (ט) (ס) [א] חטאת הצבור ממה (ט) (ס) [ח] ז"ל ואמר [ט] ואידך הוי ליה כמפריש לאחריות. כס"י כתוב ל"א והויא ליה כשתי חטאות לאחריות (ט) (ס) [א] רב סבר לה כו' יוסי דאמר מצוה בראשון והויא ליה כמפריש לאיבוד וכל המפריש לאיבוד כאיבוד דמי מני רב שמי א"ל קורמ' (ט) (ס) [א] וועה כ"י נפסולי [א] נפסולי המוקדשין דלמני כ' אכל בכור דלא אלימ' למתפס פדיונו לא (ט) (ס) [א] כיון דשדתי ליה טפי ופריק וכו' (ח) (ס) [א] וזבין ה"ג אי שרית ליה להרגיל טפי ופריק (ט) (ס) [א] ז"ל משמיה דריבאי אמרי מפני כו' וכו"ל נכסירות לג' ז"ק. ונמי בכפרי העגלים צאחת והיא ממה הקד' ומה"ל דן פשוט ל"א כרבי ס"ל ורש"י (ט) (ס) [א] הפריש את זו ואפ"ה (ט) (ס) [א] ב' צ"ק אח"כ יט' מכוו הקד' ואח"כ מ"ד צ"ק. (צ"ב) כתי הוה מתכפר מ"ד צ"ק. (צ"ב) [א] לאיבוד דתחילת הפרשתו של שני לא הימה לשם הקרבה אלא לשם כך שיאבד (ט) (ס) [א] ללג' לשם איבוד אחר"כ (ט) (ס) [א] כתי הוה מתכפר כה"ל דשריי כה"ל (ט) (ס) [א] ז"ל ופשוטו וגי' צ"ק והופשטו (ט) (ס) [א] שלם כשמתחיל להפשיט והחברו כסכין. מיתפ שמפשיטו נמתק (ט) (ס) [א] מפשיטו (צ"ב) [א] קודם הקרבת השניה (ט) (ס) [א] דס"ד ר' כי דובא. (צ"ב) [א] וסיפא כה"ל"ש (ט) (ס) [א] ולא שחית נמוכר כ"ל (ט) (ס) [א] מלא מלא להו עד מלא ל"א אלא והחשיב לו כי' (צ"ב) [א] שאינה (צ"ב) [א] לז ז"ל יש עליה